

C-209/23. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2023. március 31.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság, Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2023. március 30.

Felperesek:

FT

RRC Sports GmbH

Alperes:

Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

Az alapeljárás tárgya

A játékosügynöki szolgáltatások játékosok és egyesületek részére játékosügynökök által történő kínálása és nyújtása, valamint a játékosügynökök e szolgáltatásokért való díjazása FIFA által elfogadott keretfeltételeinek az EUMSZ 101. cikk szerinti kartelltilalomba, az EUMSZ 102. cikk szerinti erőfölénnyel való visszaélés tilalmába, az EUMSZ 56. cikkben biztosított szolgáltatásnyújtás szabadságába, valamint (részben) az általános adatvédelmi rendeletbe való ütközése miatt érvényesített abbahagyásra kötelezés iránti igények.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Tárgy: A játékosügynöki tevékenység FIFA általi szabályozásának az EUMSZ 101. cikkel, az EUMSZ 102. cikkel, az EUMSZ 56. cikkel és az általános adatvédelmi rendelet 6. cikkével való összeegyeztethetősége

Jogalap: EUMSZ 267. cikk

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 101. cikkét (kartelltilalom), az EUMSZ 102. cikket (az erőfölénnyel való visszaélés tilalma) és az EUMSZ 56. cikket (a szolgáltatásnyújtás szabadsága), valamint az általános adatvédelmi rendelet 6. cikkét, hogy azokkal ellentétes az olyan szabályozás, amelyet egy olyan nemzetközi sportszövetség (a jelen esetben: a FIFA) fogad el, amely az érintett sportág (a jelen esetben: labdarúgás) 211 nemzeti sportszövetségét tömöríti, és amelynek előírásai ezért mindenestre az érintett sportág nemzeti professzionális ligáiban tevékenykedő szereplők (a jelen esetben: egyesületek [minek körében egyesületek alatt a tőkeegyesítő társaság formájában működő labdarúgóklubokat is érteni kell], játékosok [akik egyesületi tagok] és játékosügynökök) többségére kötelezőek, és amely szabályozás a következő tartalommal bír:

1. tilos a játékosügynökök javára az átigazolási díjnak vagy az adott játékos éves díjazásának a százalékában meghatározott maximumot meghaladó díjban megállapodni vagy részükre ilyen díjat fizetni,

amint azt a FIFA Football Agent Regulations (FFAR) 15. cikkének 2. bekezdése előírja,

2. tilos, hogy harmadik felek fizessék meg a játékosügynök szerződéses partnere részére a játékosügynöki szerződés alapján esedékes díjat,

amint azt az FFAR 14. cikkének 2. és 3. bekezdése előírja,

3. tilos az egyesületek számára, hogy azokban az esetekben, amelyekben a játékosügynök az átvevő egyesület és a játékos képviselőjében is eljár, a játékos és az egyesület által fizetendő díj teljes összegének 50%-át meghaladó összeget fizessenek a játékosügynök szolgáltatásaiért,

amint azt az FFAR 14. cikkének 10. bekezdése előírja,

4. a játékosügynöki szolgáltatások nyújtásának feltételét képező játékosügynöki engedély megadásához a kérelmezőnek alá kell vetnie magát a nemzetközi sportszövetség belső szabályozásainak (a jelen esetben: az FFAR-nak, a FIFA alapszabályának, a FIFA fegyelmi szabályzatának, a FIFA etikai kódexének, a játékosok jogállásáról és átigazolásáról szóló FIFA-szabályzatnak, valamint a szervek és testületek alapszabályainak, szabályzatainak, irányelveinek és határozatainak) és a nemzetközi sportszövetség, valamint a konföderációk és a tagszövetségek joghatóságának,

amint azt az FFAR-nak a FIFA alapszabálya 8. cikkének 3. bekezdésével, 57. cikkének 1. bekezdésével, valamint 58. cikkének 1. és 2. bekezdésével, a FIFA

fegyelmi szabályzata 5. cikkének a) pontjával, 49. cikkével, valamint 53. cikkének 3. bekezdésével és az etikai kódex 4. cikkének 2. bekezdésével, valamint 82. cikkének 1. bekezdésével összefüggésben értelmezett 4. cikkének 2. bekezdése, 16. cikke 2. bekezdésének b) pontja és 20. cikke előírja,

5. a játékosügynöki engedély megadása olyan feltételekhez van kötve, amelyek szerint bűnösséget megállapító ítélet vagy büntetőeljárásban létrejött egyezség, illetve valamely hatóság vagy sportszövetség általi legalább két éves eltiltás, felfüggesztés, törlés vagy egyéb kizárás esetén véglegesen kizárt az engedély megadása, anélkül, hogy lehetőség lenne az engedély későbbi megadására,

amint azt az FFAR 5. cikke 1. bekezdése a) pontjának ii. és iii. alpontja előírja,

6. tilos a játékosügynökök számára átigazolási és/vagy munkaszerződés megkötésével összefüggésben játékosügynöki vagy egyéb szolgáltatásokat nyújtani az alábbiak részére, és tőlük ezért díjazásban részesülni:

- a) az átadó egyesület és az átvevő egyesület,
- b) az átadó egyesület és a játékos,
- c) az érdekelt összes fél (az átadó egyesület, az átvevő egyesület és a játékos),

amint azt az FFAR 12. cikkének 8. és 9. bekezdése előírja, illetve

6a. tilos a játékosügynökök számára átigazolási és/vagy munkaszerződés megkötésével összefüggésben egy kapcsolódó játékosügynökkel közösen játékosügynöki vagy egyéb szolgáltatásokat nyújtani az alábbiak részére, és tőlük ezért díjazásban részesülni:

- a) az átadó egyesület és az átvevő egyesület,
- b) az átadó egyesület és a játékos,
- c) az érdekelt összes fél (az átadó egyesület, az átvevő egyesület és a játékos),

ha a kapcsolódó játékosügynök fogalma magában foglalja a „connected football agent” fogalmának az FFAR-ban szereplő meghatározása (FFAR, 6. o., iv. pont) szerinti együttműködést,

amint azt az FFAR-nak a „connected football agent” fogalmának az FFAR 6. oldalán a iv. pontban szereplő meghatározásával összefüggésben értelmezett 12. cikkének 10. bekezdése előírja,

7. tilos a játékosügynökök számára olyan egyesülettel, játékosal, a nemzetközi sportszövetség olyan tagszövetségével vagy úgynevezett single-entity-league-et szervező olyan jogi személlyel kapcsolatba lépni vagy ügynöki szerződést kötni, aki, illetve amely jogosult játékosügynököt szerződtetni, és aki, illetve amely kizárólagos szerződést kötött egy másik játékosügynökkel,

amint azt az FFAR 16. cikke 1. bekezdésének b) és c) pontja előírja,

8. valamennyi játékosügynök nevét és részletes adatait, az általuk képviselt ügyfelek nevét, az egyes megbízók részére nyújtott játékosügynöki szolgáltatásokat és/vagy a játékosügynök közreműködésével végrehajtott valamennyi tranzakció részleteit, beleértve a játékosügynök részére fizetendő díj összegét is, fel kell tölteni a nemzetközi sportszövetség platformjára, és ezen információkat részlegesen hozzáférhetővé teszik a többi egyesület, játékos és játékosügynök számára,

amint azt az FFAR 19. cikke előírja,

9. tilos a játékosügynöki szolgáltatásokért fizetendő díjról más módon megállapodni, mint kizárólag a játékos díjazása vagy az átigazolási díj alapján,

amint azt az FFAR 15. cikkének 1. bekezdése előírja,

10. vélelmezendő, hogy a játékosügynök vagy a hozzá kapcsolódó játékosügynök által a játékosügynöki szolgáltatás nyújtását megelőzően vagy azt követően 24 hónappal az azon tranzakcióban érintett ügyfél részére nyújtott egyéb szolgáltatások, amelyhez a játékosügynöki szolgáltatásokat nyújtották, a játékosügynöki szolgáltatások részét képezik, és amennyiben a vélelem nem dönthető meg, úgy az egyéb szolgáltatásokért fizetett díjakat a játékosügynöki szolgáltatás díjazása részének kell tekinteni,

amint azt az FFAR 15. cikkének 3. és 4. bekezdése előírja,

11. a játékosügynök százalékosan meghatározandó díjának összege csak a játékos részére ténylegesen fizetett fizetésen alapulhat,

amint azt az FFAR 14. cikkének 7. és 12. bekezdése előírja,

12. a játékosügynökök kötelesek az alábbi információkat a nemzetközi sportszövetség rendelkezésére bocsátani:

a) a megkötéstől számított 14 napon belül: az ügyféllel a képviseleti szerződésen kívül létrejött minden – többek között egyéb szolgáltatásokra vonatkozó – megállapodás, valamint a platformon kért információk,

b) a díj megfizetésétől számított 14 napon belül: a platformon kért információk,

c) a képviseleti szerződésen kívül az ügyféllel kötött bármely megállapodáshoz kapcsolódó díj megfizetésétől számított 14 napon belül: a platformon kért információk,

d) a megállapodás létrejöttétől számított 14 napon belül: a játékosügynökök között egyes szolgáltatások nyújtására létrejött együttműködési, illetve a játékosügynöki szolgáltatások bármely részéből származó bevétel vagy nyereség megosztására vonatkozó szerződés vagy egyéb megállapodás,

e) amennyiben ügyleteiket ügynökségen keresztül bonyolítják, az ügynökség bevonásával létrejött első tranzakciótól számított 14 napon belül: azoknak a játékosügynököknek a száma, akik ugyanazt az ügynökséget veszik igénybe ügyleteik lebonyolítására, valamint az ügynökség valamennyi munkavállalójának neve,

amint azt az FFAR 16. cikke 2. bekezdése j) pontjának ii–v. alpontja és k) pontjának ii. alpontja előírja,

13. tilos az egyesületek számára a játékosügynökökkel a játékos egyesülethez közvetítése ellenében olyan díjazásban vagy díjazási elemekben megállapodni, vagy részükre olyan díjazást vagy díjazási elemeket fizetni, amelyek számítási alapja (többek között) az egyesület által a játékos további átigazolásából származóan kapott jövőbeni átigazolási kompenzációktól függ,

amint azt a játékosok jogállásáról és átigazolásáról szóló FIFA-szabályzat (FIFA RSTP) 18ter. cikke 1. bekezdésének első fordulata és az FFAR 16. cikke 3. bekezdésének e) pontja előírja?

Az uniós jog hivatkozott rendelkezései

EUMSZ 101., EUMSZ 102. és EUMSZ 56. cikk, valamint az általános adatvédelmi rendelet 6. cikke

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

A Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen (a versenykorlátozás tilalmáról szóló törvény, GWB) 1., 19. és 33. §-a

A Bürgerliches Gesetzbuch (polgári törvénykönyv BGB) 823. és 1004. §-a

A FIFA hivatkozott előírásai

FIFA Football Agents Regulations (FFAR)

fogalom meghatározások, 4., 5., 12., 14., 15., 16., 19. és 20. cikk

A játékosok jogállásáról és átigazolásáról szóló FIFA-szabályzat (FIFA RSTP)

18ter. cikk

A FIFA játékosügynöki szabályzata

7. cikk

A FIFA alapszabálya

8., 14., 57. és 58. cikk

A FIFA fegyelmi szabályzata

5., 49. és 53. cikk

A FIFA etikai kódexe

4. és 82. cikk

A tényállás és az eljárás bemutatása

Az egyik felperes játékosügynök, és emellett a The Football Forum játékosügynöki szövetség alelnöke. A másik felperes egy Frankenthalban székhellyel rendelkező korlátolt felelősségű társaság (kft.), amely szintén játékosügynöki tevékenységet végez, és amely előzetesen nyilvántartásba vetette magát a Deutscher Fußball-Bundnál (német labdarúgó-szövetség, DFB), az alpereshez tartozó német nemzeti labdarúgó-szövetségnél. A felperes természetes személy a felperes kft. ügyvezetője, aki – legalábbis saját előadása szerint – Franciaországban és Angliában is nyilvántartásba van véve játékosügynökként.

Az alperes a svájci jog szerint jogi személyiséggel rendelkező nonprofit egyesület, amelynek székhelye Zürichben (Svájc) van. Az alperes a labdarúgás legfelsőbb szintű nemzetközi ernyőszervezete, amely világszerte 211 nemzeti tagszövetséggel rendelkezik, ideértve a DFB-t is. Az alperes alapszabálya (a FIFA alapszabálya) 11. cikkének 4. bekezdése értelmében az alperes tagszövetségeinek alapszabályaikban kötelezettséget kell vállalniuk az alperes szabályzatainak betartására és határozatainak elismerésére (lásd még a FIFA alapszabályának 14. cikkét).

Az alperesnek különböző szervei és bizottságai vannak. A FIFA Tanácsa stratégiai és felügyeleti szervként működik, és a FIFA alapszabálya 34. cikkének 11. pontja szerint általános szabályzatokat fogad el.

2022. december 16-i ülésén az alperes Tanácsa elfogadta a FIFA Football Agent Regulationst, amelyet 2023. január 6-án tett közzé.

Az említett szabályzat újraszabályozta a játékosügynöki szolgáltatások játékosok és egyesületek részére játékosügynökök által történő kínálásának és nyújtásának, valamint a játékosügynökök e szolgáltatásokért való díjazásának keretfeltételeit.

Az FFAR 1–10., valamint 22–27. cikke 2023. január 9-én lépett hatályba (lásd az FFAR 28. cikke 1. bekezdésének a) pontját). A többi rendelkezés az FFAR 28. cikke 1. bekezdésének b) pontja szerint 2023. október 1-jén lép hatályba.

Egy már az FFAR elfogadása előtt hatályos szabályozás szerint tilos az egyesületek számára a játékosügynök szolgáltatási díját jövőbeni átigazolási

kompenzációktól függővé tenni (a FIFA RSTP 18ter. cikkének 1. bekezdése és a FIFA játékosügynöki szabályzata 7. cikkének 4. bekezdése).

Az eljáró bíróság előtt folyamatban lévő jelen jogvitában a felperesek abbahagyásra kötelezés iránti igényeket érvényesítenek e szabályozás, valamint az FFAR előírásainak egy – az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésben említett – része miatt. Véleményük szerint a vitatott előírások az EUMSZ 101. cikk szerinti kartelltilalomba, az EUMSZ 102. cikk szerinti erőfölénnyel való visszaélés tilalmába, az EUMSZ 56. cikkben biztosított szolgáltatásnyújtás szabadságába, valamint (részben) az általános adatvédelmi rendeletbe ütköznek. Ezért azt kéri, hogy az alperest tiltsák el ezen előírások alkalmazásától.

Az alperes ezzel szemben úgy véli, hogy szabályrendszere jogszerű.

I.

A jelen jogvita eldöntése attól függ, hogy ellentétesek-e az EUMSZ 101., EUMSZ 102. és EUMSZ 56. cikkel, valamint az általános adatvédelmi rendelet 6. cikkével az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésben említett vitatott előírások.

A német nemzeti jog szerint ugyanis a felperest ilyen jogsértés esetén abbahagyásra kötelezés iránti igény illeti meg a versenykorlátozás tilalmáról szóló törvény 33. §-ának – ugyanezen törvény 1. és 19. §-ával, valamint az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkel összefüggésben értelmezett – (1) és (2) bekezdése, illetve a polgári törvénykönyv 1004. §-a (1) bekezdésének – analógia útján ugyanezen törvénykönyv 823. §-ának (2) bekezdésével, az EUMSZ 56., EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkel, valamint az általános adatvédelmi rendelet 6. cikkével összefüggésben értelmezett – második mondata alapján, a kereset pedig így megalapozott, és annak ezért helyt kell adni. Ellenkező esetben viszont a kereset megalapozatlan, és ezért azt el kell utasítani.

II.

1. Az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkről

a) Az eljáró bírósági tanács véleménye szerint a vitatott előírások alighanem az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk hatálya alá tartoznak.

Az alperes úgy véli ugyan, hogy a játékosügynökök látszólag gazdasági tevékenysége a sportbeli versennyel áll közvetlen kapcsolatban, és ezért nem tartozik az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk hatálya alá. E tevékenység különösen a csapatok összetételéhez, állandóságához és sporterejéhez, de a szurkolóknak és a nézőknek az egyesületekhez és azok játékosaihoz való kötődéséhez is kapcsolódik. A játékosügynökök tevékenysége ezért hatással van a tisztességes sportbeli versenyre, valamint a sportolók teljesítményére és egészségére. E tevékenység szabályozásáért nemzetközi ernyőszervezetként az

alperes felelős, és ennek körében hivatkozhat különösen az EUMSZ 165. cikkre, amely hangsúlyozza a sport területének különleges társadalmi jellegét. Ebben az összefüggésben mérlegelési mozgásterrel rendelkezik. E tekintetben figyelembe kell venni, hogy világszinten nem létezik másik szabályozó szervezet, és olyan világszintű és nemzetközi megoldásokat kell találnia, amelyeknek illeszkedniük kell a mindenkori nemzeti jogi keretekbe.

Az Európai Unió Elsőfokú Bíróságának (Elsőfokú Bíróság) a Piau ügyben (2005. január 26-i ítélet, T-193/02) kialakított ítélkezési gyakorlatára tekintettel azonban az eljáró bírósági tanács véleménye szerint alighanem inkább abból kell kiindulni, hogy a játékosügynöki tevékenység olyan szolgáltatásnyújtási gazdasági tevékenységet jelent, amely nem rendelkezik a sport sajátos jellegével. Az említett ítélkezési gyakorlatra tekintettel emellett alighanem abból kell kiindulni, hogy az alperes vállalkozásoknak az említett rendelkezések értelmében vett társulása, és a vitatott előírásokat vállalkozások egy társulása által hozott, az EUMSZ 101. cikk értelmében vett döntésnek kell tekinteni. Az Elsőfokú Bíróság az említett ítéletben emellett azt feltételezte, hogy az alperes az EUMSZ 102. cikk értelmében vett erőfölénnyel rendelkezik a játékosügynöki szolgáltatások piacán. Mivel a játékosátigazolások lebonyolítására nem ritkán határokon átnyúlóan kerül sor, és a – jelen ügybeli természetes személy felpereshez hasonló – játékosügynökök tevékenysége nem korlátozódik a valamely tagállam nemzeti professzionális ligáján belüli átigazolásokra, a vitatott előírások a tagállamok közötti kereskedelemre is hatással vannak.

b)

A vitatott előírások főszabály szerint alighanem az EUMSZ 101. cikk értelmében vett versenykorlátozást is megvalósítanak, mivel a verseny egy paramétere (a jelen esetben különösen az ár és a piacra jutás feltételei) tekintetében korlátozzák az érintett szereplők (játékosügynökök, játékosok és egyesületek) gazdasági fejlődésének szabadságát.

A Bíróság Meca-Medina és Majcen ügyben (2006. július 18-i ítélet, C-519/04 P, EuZW 2006, 593) kialakított ítélkezési gyakorlata szerint azonban nem tartozik automatikusan az EUMSZ 101. cikkben foglalt tilalom hatálya alá a vállalkozások egy társulása által hozott valamennyi olyan döntés, amely korlátozza az érintett szereplők cselekvési szabadságát. Sokkal inkább azt az általános közeget kell figyelembe venni, amelyben a vállalkozások szóban forgó társulása meghozta a döntést, vagy amelyben az kifejti a hatását, és különösen annak célkitűzéseit kell megvizsgálni. Ennek során meg kell vizsgálni, hogy a vitatott előírásokból eredő, az érintett szereplők gazdasági cselekvési szabadságát érintő korlátozások jogszerű célt szolgálnak-e, szükségesek-e e cél eléréséhez, és arányosak-e azzal (úgynevezett háromlépcsős teszt).

A Bíróság mindazonáltal ebben az összefüggésben nem foglalt egyértelműen állást azzal kapcsolatban, hogy e háromlépcsős teszt vizsgálati mércéje eleve csak a tisztán sportjellegű, közvetlenül magát a sportbeli versenyt érintő (például a

Meca-Medina és Majcen ügyben vitatott dopping szabályokhoz hasonló előírásokra korlátozódik-e, vagy egy sportszövetség által elfogadott egyéb szabályozásokra is alkalmazandó. Az alperes ezenkívül arra hivatkozik, hogy a tisztán sportjellegű és az egyéb előírások egyáltalán nem különíthetők el egymástól, mivel a gazdasági vonatkozású – a jelen ügyben vitatott, a játékosügynökök tevékenységére, illetve díjazására vonatkozó előírásokhoz hasonló – előírások is hatást gyakorolnak a sportbeli versenyre, mert legalábbis közvetett módon hatással vannak az egyesületek mindenkori játékoskeretének összetételére.

Ha a háromlépcsős teszt eleve a tisztán sportjellegű előírásokra korlátozódik, akkor az a jelen ügyben valószínűleg nem alkalmazható. Ebben az esetben az EUMSZ 101. cikk megsértését kell megállapítani. Az eljáró bírósági tanács álláspontja szerint – a Bíróság általi eltérő értékelés fenntartása mellett – különösen nem nyilvánvaló, hogy a jelen esetben teljesülnének az EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésének szigorú feltételei.

Ellenkező esetben viszont meg kell vizsgálni, hogy a vitatott előírások megfelelnek-e a háromlépcsős teszt követelményeinek.

A Meca-Medina és Majcen ügyben a Bíróság szintén nem foglalt állást azzal kapcsolatban, hogy a háromlépcsős tesztet az EUMSZ 102. cikk szerinti kartelljogi visszaélési tényállásra is alkalmazni kell-e. Az Európai Bizottság és a Bundeskartellamt (szövetségi versenyhatóság, Németország) ebből indul ki. Amennyire megállapítható, a német nyelvű ítélkezési gyakorlatban és kartelljogi szakirodalomban is ez az álláspont uralkodik. A Bíróság azonban még nem döntött kötelező jelleggel ebben a kérdésben.

c)

Amennyiben a kartelljog jelen ügyben vitatott előírások általi megsértésének kérdését a háromlépcsős teszt szerinti arányossági vizsgálat alapján kell eldönteni, úgy már az sem egyértelmű, hogy az alperes által hivatkozott célokat, amelyek elérését a vitatott előírások szolgálják, ebben az értelemben vett jogszerű céloknak kell-e tekinteni.

Az alperes ezzel összefüggésben általánosságban a következő célokra hivatkozik:

- a labdarúgás, a sportbeli verseny és az átigazolási piac integritásának biztosítása, amelyet veszélyeztetnek az átigazolási és játékosügynöki piac problémái és anomáliái (különösen a játékosügynököknek a nyújtott szolgáltatás minőségétől független szolgáltatásai díjai, azoknak a képzési jutalmakhoz és a szolidaritási hozzájárulásokhoz képest fennálló nyilvánvaló aránytalansága, az átláthatóság hiánya, a szerződéses stabilitás aláásása, visszaélésszerű, gátlástalan és etikátlan magatartás, összeférhetlenség);
- a szerződéses stabilitás védelme;

- az élvonalbeli és a tömeglabdarúgás közötti szolidaritás előmozdítása;
- a sportegyensúly fenntartása;
- a játékosügynöki tevékenységre vonatkozó minimális szakmai és etikai normák meghatározása és javítása;
- a játékosügynökök által a megbízóik részére nyújtott szolgáltatások minőségének biztosítása;
- az összeférhetetlenség korlátozása az ügyfelek etikátlan magatartástól való védelme érdekében;
- a pénzügyi és adminisztratív átláthatóság javítása;
- a játékosok védelme, akik gyakran nem rendelkeznek a labdarúgó-átigazolási rendszerrel kapcsolatos tapasztalattal vagy információkkal;
- a visszaélésszerű, aránytalan és spekulatív gyakorlatok megszüntetése;
- a sportversenyek szabályszerűségének fenntartása különösen annak megakadályozása révén, hogy a csapatok verseny közben megváltoztassák versenyerőjüket.

E céloknak csak egy része kapcsolódik közvetlenül a sportbeli verseny működéséhez mint olyanhoz. Ezért mindenekelőtt felmerül a kérdés, hogy az ilyen célok figyelembe vehetők-e egyáltalán egy sportszövetségi szabályozás jogszerű céljaként a háromlépcsős teszt keretében, vagy nem kell-e az állami jogalkotó részére fenntartani e célok megvalósítását. A Meca-Medina és Majcen ügyben a Bíróság nem foglalt egyértelműen állást azzal kapcsolatban, hogy a háromlépcsős teszt keretében csak közvetlenül a sportbeli verseny működéséhez kapcsolódó célok vehetők-e figyelembe jogszerű célokként, vagy egyéb jogszerűnek tekintendő célok is figyelembe vehetők-e.

Kétséges továbbá, hogy a vitatott előírások minden esetben szükségesek-e az alperes által konkrétan hivatkozott célok eléréséhez, ahogyan ezt a háromlépcsős teszt megköveteli. Ezzel összefüggésben az a – Bíróság által eddig még szintén nem megválaszolt – kérdés is felmerül, hogy az alperes mennyiben rendelkezik e tekintetben mérlegelési mozgástérrel.

1. A játékosügynökök díjazásának százalékos korlátozása („service fee”-maximalizálás) (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 1. pontja)

Az alperes e tekintetben arra hivatkozik, hogy a jelenlegi díjazási gyakorlat jelentős mértékben hozzájárul az átigazolási piacon jelentkező számos problémához és anomáliához, különösen a szerződéses stabilitás veszélyeztetéséhez, az összeférhetetlenséghez, éppen a játékosügynökök

szolgáltatási díjaival összefüggésben az átláthatóság általános hiányához, a visszaélészerű és gátlástalan magatartáshoz, valamint spekuláció és nyereszkesedés révén a labdarúgósporton belüli szolidaritás veszélyeztetéséhez.

Az alperes által ebben az összefüggésben említett egyetlen olyan szempont, amely közvetlenül a sportbeli verseny működéséhez kapcsolódhat, a szerződéses stabilitás. Egy csapat összetételének stabilitása ugyanis közvetlen hatással lehet a csapat sportteljesítményére.

Az alperes e tekintetben azzal érvel, hogy a játékosügynök magasabb összegű díjazása jobban ösztönzi őt a (sportszempontról esetlegesen egyáltalán nem is észszerű) átigazolás előmozdítására. A díjazás korlátozása csökkenti ezt az ösztönzést, és ezért védi a szerződéses stabilitást. A felperesek ezzel szemben azzal érvelnek, hogy a díjazás korlátozása éppen azt eredményezi, hogy a játékosügynöknek nagyobb számú átigazolást kell lebonyolítania ahhoz, hogy bizonyos összegű díjra tegyen szert, és így az alperes által előírt szabályozás éppen kontraproduktívan hat a szerződéses stabilitásra. Felmerül tehát a kérdés, hogy a szabályozás mennyiben tekinthető egyáltalán alkalmasnak a szerződéses stabilitás céljának elérésére, és ha alkalmas erre, akkor szükséges-e e cél eléréséhez, és arányos-e azzal.

A többi cél esetében nem áll fenn a sportbeli verseny működésével való közvetlen kapcsolat, és így – a fent kifejtetteknek megfelelően – kérdéses, hogy e célok figyelembe vehetők-e egyáltalán jogszerű célokként a háromlépcsős teszt keretében. Ha igen, akkor azt is meg kell vizsgálni, hogy a szabályozás szükséges-e az adott cél eléréséhez, és arányos-e a célhoz képest.

Az összeférhetetlenség korlátozásának céljával kapcsolatban az alperes arra hivatkozik, hogy a vitatott szabályozás nélkül fennáll a veszélye annak, hogy a játékosügynök inkább a maga számára próbálja elérni a lehető legmagasabb összegű díjat, mint a közvetített játékos számára a lehető legmagasabb összegű fizetést. A díjnak a kialakított játékos fizetés meghatározott százalékára történő korlátozása a játékos általi megbízás esetén mindenképpen alkalmasnak tűnik a kifűzött cél elérésére. A szabályozás mindazonáltal az átvevő egyesület általi megbízás esetére is a játékos fizetés meghatározott százalékára korlátozza a díjat, jóllehet a megbízást adó egyesületnek alighanem éppen ahhoz fűződik érdeke, hogy a játékos fizetése a lehető legalacsonyabb összegű legyen. Az eljáró bírósági tanács véleménye szerint ezért már az is kétséges, hogy a szabályozás a jelenlegi formájában ténylegesen alkalmas-e az összeférhetetlenség kizárására. A szükségességet és az arányosságot ettől függetlenül egyébként is vizsgálni kell.

Az eljáró bírósági tanács véleménye szerint nem világos, hogy a játékosügynök díjának a játékos fizetés vagy az átigazolási díj meghatározott százalékára történő korlátozása mennyiben vezet nagyobb mértékű átláthatósághoz. Az alperes ezzel kapcsolatban arra hivatkozik, hogy a megbízók tudomással bírnak ezen általános korlátozásról, és ezért az előmozdítja az átláthatóságot. A mindenkori megbízók (akik végső soron a játékosügynöknek a szerződéses partnerei, akikkel

megállapodás született a díjról) azonban alighanem általános korlátozás nélkül is tudomással bírnak a játékosügynök megállapodás szerinti díjáról, és így az eljáró bírósági tanács számára nem világos az alperes érvelése.

Szintén nem világos, hogy a jelen ügyben szóban forgó díjazási szabályozás hogyan akadályozná meg, illetve korlátozná a játékosügynökök alperes által hivatkozott visszaélészerű és gátlástalan magatartását (az alperes példaként korrupcióra és adócsalásra, valamint a játékosok tapasztalatlanságának kihasználására hivatkozik).

Az alperes ezzel összefüggésben ezenkívül a „hidden information”-problémára (a játékosügynökök általában jobban ismerik az átigazolás szempontjából releváns információkat, például az általános piaci feltételeket, a játékos fizetési elképzeléseit és piaci értékét, valamint az átvevő egyesület pénzügyi mozgásterét, amely információkat a játékosok kárára használhatják fel), a „hold up”-problémára (mivel az átigazolásokra csak bizonyos időablakokban van lehetőség, a játékosügynökök megpróbálják az idő ezzel járó szorítását arra használni, hogy magasabb összegű díjazásban állapodjanak meg saját maguk javára), valamint a „gate keeper”-problémára (a különösen keresett játékosok ügynökei arra használják a piacon bizonyos tekintetben megkerülhetetlen ügynökként fennálló erős helyzetüket, hogy túlzott összegű díjat követeljenek) hivatkozik. Az eljáró bírósági tanács véleménye szerint a díjazásnak a játékos fizetés, illetve az átigazolási díj meghatározott százalékára történő szándékolt korlátozása legfeljebb közvetve kezeli az említett problémákat, és így kérdéses, hogy az alkalmasnak tekinthető-e az említett problémák enyhítésére. A szükségesség és az arányosság mindenestre kérdésesnek tűnik.

Az eljáró bírósági tanács véleménye szerint a labdarúgósporton belüli szolidaritás „spekuláció és nyereszkedés” révén történő veszélyeztetésének szempontja ilyen általánosságban nem tűnik elég konkrétnek ahhoz, hogy jogszerű célnak minősülhessen a háromlépcsős teszt keretében. Az alperes ezzel összefüggésben máshol azt is állítja, hogy a játékosügynöki díjak függetlenedtek a képzési jutalmaktól és a szolidaritási hozzájárulásoktól. Az eljáró bírósági tanács számára azonban e tekintetben sem világos már az sem, hogy a játékosügynök díjának a játékos fizetés meghatározott százalékára történő szándékolt korlátozása mennyiben lenne alkalmas e probléma kezelésére. Ehhez sokkal inkább alighanem közvetlenül a képzési jutalmakhoz és a szolidaritási hozzájárulásokhoz (nem pedig a mindenkor aktuális játékos fizetéshez) kellene kötni a díjazást.

2. A „client pays”-szabály (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 2. pontja)

Az alperes véleménye szerint a „client pays”-szabály elsősorban az összeférhetlenség elkerülését hivatott szolgálni. Ennek háttérében az a jelenleg nyilvánvalóan fennálló gyakorlat áll, hogy a játékosügynöknek – többek között – a játékos általi megbízása ellenére a játékosügynöki díjat teljes egészében az átvevő egyesület fizeti meg. Az alperes ezenkívül ezzel összefüggésben a fent ismertetett

„hidden information”-problémára is hivatkozik, és kifejti, hogy a megbízókat nagyobb mértékben foglalkoztatja a képviselőjükben eljáró játékosügynökök díjazása, és azt alakítani is kívánják, ha a díjat végül ténylegesen is maguknak kell megfizetniük.

E tekintetben ismét felmerül mindenekelőtt a kérdés, hogy e szempontok jogszerű célnak minősülhetnek-e egyáltalán a háromlépcsős teszt keretében, mivel nem áll fenn a sportbeli verseny működésével való közvetlen kapcsolat.

A felek előadásai alapján nem ítéhető meg, hogy ebben az összefüggésben a múltban mennyiben fordultak elő konkrétan megállapítható összeférhetlenségek, és a felek különösen nem tesznek említést ezzel kapcsolatban végzett felmérésekről vagy egyéb vizsgálatokról sem. Az eljáró bírósági tanács véleménye szerint elvileg mindenképpen lehetségesnek tűnik, hogy egy olyan helyzet, amelyben a játékosügynök díját nem a játékos mint a megbízója, hanem az átvevő egyesület fizeti meg, összeférhetlenséget eredményezhet a játékosügynök esetében (a játékos mint megbízó kárára), mivel a játékos és az átvevő egyesület érdekei természetesen eltérnek egymástól. A játékos szempontjából mindazonáltal ezt az esetlegesen fennálló összeférhetlenséget ellensúlyozza az az igen jelentős előny, hogy nem kell megfizetnie az alapvetően általa fizetendő játékosügynöki díjat. A játékos szempontjából az előny kétség esetén alighanem nagyobb súllyal esik latba, mint a játékosügynök esetleges összeférhetlenségének veszélye. A felperesek ezért arra is hivatkoznak, hogy az alperes célja egyáltalán nem a játékosok kárára fennálló összeférhetlenség elkerülése, hanem sokkal inkább az egyesületek pénzügyi terheinek enyhítése.

3. Az 50 százalékos fizetési szabály (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 3. pontja)

Az alperes arra hivatkozik, hogy e szabályozás mögött lényegében ugyanaz a gondolat húzódik meg, amely a „client pays”-szabály alapjául is szolgál, mégpedig hogy az összeférhetlenség elkerülése érdekében a játékosügynököt megbízó félnek kell fizetnie az ügynök részére.

Ezért mindenekelőtt hivatkozni lehet a 2. ponttal kapcsolatban fent kifejtettekre.

E tekintetben mindazonáltal az a kérdés is felmerül, hogy az 50%-os korlát miért csak a díj átvevő egyesület által fizetendő részére vonatkozik, a díj játékos által fizetendő részére is viszont nem.

4. Az alávetési szabály (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 4. pontja)

Az alperes arra hivatkozik, hogy az FFAR-nak, valamint az FFAR 4. cikkének 2. bekezdésében említett további szabályzatoknak való alávetés közvetlenül kapcsolódik az FFAR és a labdarúgó-átigazolási rendszer céljaihoz – jelesül a labdarúgás, a sportbeli verseny és az átigazolási rendszer integritásának biztosításához –, és összhangban áll azokkal. Az hozzájárul különösen a minimális

szakmai és etikai normák meghatározásához és javításához, ezáltal biztosítva és növelve világszinten a játékosügynöki szolgáltatások nyújtásának minőségét. Ez az alávetés az FFAR átfogó végrehajtásának és érvényesítésének, betartása figyelemmel kísérésének, valamint az FFAR megsértése szankcionálásának feltételét képezi.

A játékosügynököknek az alperes joghatósága, valamint a Sportdöntőbíróság választottbírói joghatósága alá vetése az FFAR betartására, illetve az FFAR megsértésének üldözésére és szankcionálására tekintettel szükséges, mindenesetre megfelelő és észszerű következménye az engedélyezési követelmény játékosügynökökkel szembeni (újborni) bevezetésének. Az alperes ezenkívül arra hivatkozik, hogy az FFAR 20. cikkének 1. bekezdése szerint a játékosügynökök és megbízók a magánautonómia keretében eltérő vitarendezési mechanizmusban és így az állami bíróságok joghatóságában is megállapodhatnak.

Nyilvánvaló, hogy az FFAR jelen ügyben vitatott előírásait – amennyiben azok jogszerűnek bizonyulnak – érvényesíteni is kell a játékosügynökökkel szemben. A háromlépcsős teszt keretében ezért alighanem az bír döntő jelentőséggel, hogy e tekintetben szükségesnek és arányosnak kell-e tekinteni az alperes szabályzatainak és joghatóságának való alávetést.

Emellett szól az a körülmény, hogy az előírásokat világszerte alkalmazni kell, és az alávetési szabály révén egy világszerte egységes jogi keret biztosítására és egy központi döntéshozó szerv rendelkezésre bocsátására kerül sor. A háromlépcsős teszt követelményeinek való megfeleléshez mindazonáltal ezenkívül alighanem az is szükséges, hogy az FFAR hatékony végrehajtásához ténylegesen szükség legyen az összes említett szabályozásnak való alávetésre, és hogy az alperes és konföderációinak joghatósága megfeleljen az európai jogi szempontból biztosítandó eljárásjogi minimumkövetelményeknek.

5. A játékosügynöki engedély megadásának feltételei (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 5. pontja)

Az alperes előadása szerint a szabályozás célja, hogy hozzájáruljon a játékosügynöki tevékenység professzionalizálásához és minőségének javításához. A játékosügynökök átigazolási piacon fennálló nagy befolyására és a megbízókra ebből eredően – különösen gazdasági, illetve pénzügyi szempontból – gyakorolt jelentős hatásokra tekintettel a megbízók (különösen a fiatal, tapasztalatlan játékosok) védelme érdekében a szabályrendszerben előírt körben ki kell zárni a játékosügynöki tevékenységből az e rendszerben meghatározott kritériumoknak megfelelő jelölteket.

A fent kifejtetteknek megfelelően a játékosügynöki tevékenység által a csapatok játékoskeretének stabilitására és összetételére gyakorolt lehetséges hatásokra tekintettel kapcsolat áll fenn a sportbeli verseny működésével. Az eljáró bírósági tanács véleménye szerint ezért főszabály szerint aligha kifogásolható, hogy az alperes a játékosügynöki tevékenységet bizonyos képesítésekhez, illetve bizonyos

feltételek teljesítéséhez köti. Kétséges mindazonáltal, hogy az alperes által megfogalmazott egyes követelmények mennyiben bizonyulnak konkrétan szükségesnek ebben az összefüggésben.

6. A többszörös díjazás tilalma (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 6. és 6a. pontja)

Az alperes e tekintetben ismét az összeférhetetlenség elkerülésének szempontjára hivatkozik. E tekintetben hivatkozni lehet a 2. ponttal kapcsolatban kifejtettekre.

E tekintetben ezenkívül alighanem azt is meg kell vizsgálni, hogy a kapcsolódó játékosügynök fogalma a szükséges mértékre korlátozódik-e.

7. A kapcsolatba lépésre vonatkozó szabályozás (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 7. pontja)

Az alperes lényegében a szerződéses stabilitás elvével indokolja ezt a szabályozást.

Ezzel összefüggésben különösen az a kérdés merülhet fel, hogy szükséges-e ehhez az FFAR révén nyújtott „további” biztosíték, vagy nem kell-e elegendőnek tekinteni a valamely másik játékosügynökkel már megkötött kizárólagos ügynöki szerződés megszegése esetén rendelkezésre álló szerződéses szankcionálási lehetőségeket.

8. Az átláthatósági szabály (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 8. pontja)

Az alperes véleménye szerint e szabályozás a játékosügynöki szolgáltatások tekintetében jelenleg nem kielégítő átláthatóság és nyomon követhetőség problémáját kezeli.

Az információkat csak jogszerű adatkezelési célok alapján differenciált módon, a címzettek különböző csoportjai számára rendelkezésre álló három különböző csatornán teszik közzé, nem pedig – ahogyan azt a felperesek vélik – a világ nyilvánossága számára. Az egyes játékosügynökök szolgáltatási díjai tekintetében csak összesített számadatokat bocsátanak rendelkezésre. Az adatvédelmet komolyan veszik, és az FFAR végrehajtását figyelemmel kíséri az alperes adatvédelmi részlege. Az egyes csatornákon keresztül történő közzétételnek „a mindenkori érintettek érdekeinek az alperes mindenkori érdekeivel szembeni gondos mérlegelése” mellett kell megvalósulnia. Csak az úgynevezett Football Agent Directory-t kell a FIFA honlapján közzétenni, minden további információt pedig csak a platformon, illetve a FIFA Legal Hubon kell rendelkezésre bocsátani, amelyekhez csak a címzettek igen korlátozott csoportja férhet hozzá.

E tekintetben is mindenekelőtt ismét az a kérdés merül fel, hogy a fokozott átláthatóság mennyiben vehető figyelembe egyáltalán jogszerű célként a sportbeli verseny működésével való közvetlen kapcsolat hiányában.

Ettől függetlenül a fokozott átláthatóság azonban öncél sem lehet, hanem csak akkor vehető figyelembe egy versenykorlátozó intézkedés igazolásaként, ha az más jogszerű cél eléréséhez, illetve biztosításához szükséges. Ezért alighanem az bír döntő jelentőséggel, hogy az alperes által ezzel összefüggésben megjelölt egyes adatkezelési célok a háromlépcsős teszt értelmében vett jogszerű célnak minősülnek-e, és az egyes információknak a címzettek adott csoportja számára történő közzététele szükséges-e e cél eléréséhez, és arányos-e azzal.

Az eljáró bírósági tanács véleménye szerint e tekintetben problematikusnak tűnik különösen, hogy az FFAR 19. cikkében foglalt szóban forgó szabályozás a szövege szerint csak az abban említett információk alperes általi közzétételét írja elő, és a rendelkezés szövege – az alperes által előadottakkal szemben – nem támasztja alá a címzettek csoportjai, illetve az adatkezelési célok alapján történő differenciálást vagy az érintettek érdekeinek figyelembevételével történő mérlegelést. Objektív értelmezés esetén ez alapján szélsőséges esetben akár a rendelkezésben említett információk korlátlan közzététele is megengedett lehet.

9. A „service fee”-maximalizálás számítása (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 9. pontja)

Az alperes arra hivatkozik, hogy e szabályozás csupán a játékosügynökök díjazásának korlátozására vonatkozó szabályozást („service fee”-maximalizálás, lásd az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 1. pontját) kiegészítő rendelkezésnek minősül, és nem ír elő meghatározott díjazási formát. Ez azonban mind a szabályozás szövege, mind pedig annak az FFAR 15. cikkének 1. bekezdésében elfoglalt rendszertani helye alapján kérdésesnek tűnik. Az eljáró bírósági tanács véleménye szerint a szabályozást a jelenlegi formájában objektív értelmezés esetén a felperesek által bemutatott és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 9. pontjában megfogalmazott értelemben kell értelmezni.

Az alperes nem hivatkozik olyan célkitűzésekre, amelyek igazolhatnának egy ilyen tartalmú szabályozást. A szabályozás ezért a jelenlegi formájában – a Bíróság általi eltérő értékelés fenntartása mellett – alighanem sérti az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését.

10. Az FFAR 15. cikkének 3. és 4. bekezdésében szereplő vélelem (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 10. pontja)

Az alperes előadása szerint a szabályozás a „service fee”-maximalizálás megkerülésének megakadályozását szolgálja. Célja különösen annak megakadályozása, hogy a játékosügynök (összezszerűen nem korlátozott) egyéb szolgáltatási díjnak minősítse a („service fee”-maximalizálás révén összezszerűen korlátozott) ügynöki szolgáltatási díjat, és így megkerülje a „service fee”-maximalizálást. E tekintetben figyelembe kell venni, hogy a játékosügynökök egyéb szolgáltatásokkal minden további nélkül szert tehetnek (korlátlan) bevételre, amennyiben e szolgáltatások nyújtására ténylegesen is sor került.

E szabályozás jogszerűsége mindenekelőtt alighanem azt feltételezi, hogy a „service fee”-maximalizálás jogszerű. Még ha ez így van is, kérdésesnek tűnik mindazonáltal, hogy az e szabályozásban előírt vélelem (vagyis a tényállás ismertetése terhének és a bizonyítási tehernek az azzal járó megfordulása) szükséges-e a „service fee”-maximalizálás hatékony érvényesítéséhez, és arányos-e azzal.

11. Csak a ténylegesen fizetett fizetés mint a játékosügynök szolgáltatási díjának számítási alapja, az FFAR 14. cikkének 7. és 12. bekezdése (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 11. pontja)

Ez a szabályozás tisztán az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 1. pontja szerinti „service fee”-maximalizálást kiegészítő rendelkezésnek minősül.

A Bíróság általi eltérő értékelés fenntartása mellett a „service fee”-maximalizálás jogszerűsége esetén aligha állhatnak fenn kétségek annak kiszámítása során kizárólag a játékos részére ténylegesen is fizetett fizetés alapulvételét illetően.

12. Az információk rendelkezésére bocsátására vonatkozó kötelezettségek (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 12. pontja)

Az alperes szerint e szabályozás a játékosügynökökre vonatkozó szabályzatok, különösen az FFAR betartásának ellenőrzésére szolgál. A szabályozás jogszerűsége tehát mindenekelőtt az FFAR (különösen többek között a jelen ügyben vitatott díjazási előírások) jogszerűségét feltételezi. Ezenkívül alighanem az is jelentőséggel bír, hogy ténylegesen szükséges-e e szabályzatok betartásához az FFAR 16. cikke 2. bekezdése j) pontjának ii–v. alpontjában és k) pontjának ii. alpontjában említett információk rendelkezésre bocsátása. Ez jelenleg legfeljebb az alperes számára biztosított széles mérlegelési mozgástér esetén tűnik elképzelhetőnek, mivel az alperes semmi konkrétat nem ad elő arra vonatkozóan, hogy a különböző információk rendelkezésre bocsátása az FFAR melyik konkrét rendelkezésének betartását hivatott biztosítani, és a szabályozás ezenkívül „a platformon kért információk” rendelkezésre bocsátását is előírja ezen információk pontosabb megjelölése nélkül. Az FFAR úgy határozza meg a „platform” fogalmát, hogy az „az engedélyezési folyamat, a vitarendezési folyamat, a folyamatos szakmai továbbképzés [(continuing professional development, CPD)] és a beszámoltatás lebonyolítására a FIFA által működtetett digitális platform”. A szabályrendszer egyáltalán nem pontosítja, hogy milyen információkat kérnek a „platformon”. Amennyiben az alperes e tekintetben is differenciált formában történő rendelkezésre bocsátásra, valamint az információk címzettjeinek korlátozott csoportjára hivatkozik, annyiban hivatkozni lehet a 8. pont kapcsán kifejtettekre.

13. A továbbértékesítésből származó bevételek figyelembevételére vonatkozó előírások (az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 13. pontja)

Az alperes előadása szerint ez a szabályozás a szerződéses stabilitás, valamint az egyesületek átigazolási politikája tekintetében azok átigazolási autonómiájának védelmét hivatott szolgálni.

Ebben az összefüggésben végső soron hasonló kérdések merülnek fel, mint a „service fee”-maximalizálás tekintetében. Alighanem e tekintetben is az bír jelentőséggel, hogy a játékosügynök továbbértékesítésből származó bevételekből való részesülése ösztönzőleg hat-e szükségtelen további átigazolások előmozdítására, és ha igen, akkor szükséges és arányos-e egy tilalom a tisztességes sportbeli versenyhez szükséges mértékű szerződéses stabilitás biztosítása szempontjából.

2. Az EUMSZ 56. cikkről

Mivel a játékosügynöki tevékenység – a fent kifejtetteknek megfelelően – gazdasági tevékenységnek minősül, és átnyúlik egy tagállam határain, az az EUMSZ 56. cikk szerinti szolgáltatásnyújtás szabadságának hatálya alá is tartozik. E cikk különösen nem csupán a hatóságok cselekményeire vonatkozik, hanem olyan, más természetű szabályozásokra is, amelyek kollektív jelleggel szabályozzák a szolgáltatásnyújtást, mint például a sportszövetségek alapszabályai (lásd még ezzel kapcsolatban: a Bíróság Meca-Medina és Majcen ügyben kialakított hivatkozott ítélezési gyakorlata). Mivel a vitatott előírások kétségtelenül korlátozzák, illetve szabályozzák a játékosügynökök általi szolgáltatásnyújtást, azon kérdés szempontjából, hogy fennáll-e az EUMSZ 56. cikk szerinti szolgáltatásnyújtás szabadságának megsértése, szintén az bír jelentőséggel, hogy a korlátozások alkalmasint igazolhatók-e. Ez a helyzet akkor, ha a korlátozások egy nyomós közérdek védelmét, illetve érvényesítését szolgálják, és alkalmasak, szükségesek és arányosak ebből a szempontból. Hasonló probléma merül fel tehát, mint a fent említett, a Bíróság Meca-Medina és Majcen ügyben kialakított ítélezési gyakorlata szerinti háromlépcsős tesztel összefüggésben, minek körében mindazonáltal nem tűnik biztosnak, hogy az EUMSZ 56. cikk szerinti szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását igazoló nyomós közérdeket szükségszerűen egyenértékűnek kell-e tekinteni a háromlépcsős teszt értelmében vett jogos érdekekkel.

3. Az általános adatvédelmi rendelet 6. cikkéről

A személyes adatoknak az FFAR 16. cikke 2. bekezdése j) pontjának ii–v. alpontjában és k) pontjának ii. alpontjában, valamint 19. cikkében előírt tárolása és kezelése az általános adatvédelmi rendelet 6. cikkének (1) bekezdése alapján szintén csak akkor igazolható, ha feltételezendő az alperes jogos érdeke. Tehát e tekintetben is az bír döntő jelentőséggel, hogy az adatok tárolása, illetve kezelése jogszerű célt szolgál-e, szükséges-e e cél eléréséhez, és arányos-e a célhoz képest, minek körében e tekintetben is felmerül a kérdés, hogy az általános adatvédelmi rendelet 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett jogos érdeket szükségszerűen egyenértékűnek kell-e tekinteni a háromlépcsős teszt értelmében vett jogos

érdekkel. Az általános adatvédelmi rendelet esetleges megsértése mindazonáltal csak az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés 8. és 12. pontját érinti.

III.

Az eljáró bírósági tanács az EUMSZ 267. cikk első bekezdésének a) pontja és második bekezdése alapján előzetes döntéshozatal céljából hivatalból a Bíróság elé [terjeszti] a végzés rendelkező részében megfogalmazott kérdéseket, és az eljárást az előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig felfüggeszti.

Ez indokolt, mivel csak a Bíróság dönthet kötelező jelleggel az EUMSZ 101., EUMSZ 102. és EUMSZ 56. cikk, valamint az általános adatvédelmi rendelet 6. cikke megsértésének fennállásáról.

Mivel az FFAR vitatott előírásait világszerte alkalmazni kell, a jogvita is sokkal jobban rendezhető egy, a Bírósághoz hasonló szupranacionális bíróság, mint egy nemzeti elsőfokú bíróság döntése révén.

A felperesek álláspontjával ellentétben az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések is kétségtelenül az európai jog értelmezésére, nem pedig annak egyedi ügyben történő alkalmazására vonatkoznak. E tekintetben különösen nincs jelentősége annak, hogy egy konkrét állami jogszabályi rendelkezésnek vagy egy sportszövetség alapszabályának az európai joggal való összeegyeztethetősége kérdéses-e.

Az sem nyilvánvaló, hogy a tagállami bíróságoknak ebben az összefüggésben a Bíróság által nem felülvizsgálható mérlegelési mozgástérrel kellene rendelkezniük. A szükséges ténybeli alap – jelen ügybelihez hasonló – megállapíttatása esetén a Bíróság sokkal inkább teljeskörűen felülvizsgálhatja és értékelheti az arányosság kérdését, illetve azt a kérdést is, hogy az alperes mennyiben jár el az őt esetlegesen megillető mérlegelési mozgástéren belül.